

P. b. b.

VĚSTNÍK

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

Ročník XXVII.

Vídeň, léto 1980

Číslo 3-6.

Sociální morálka

+++++

Volba dnešního člověka je ovlivněna společností, s níž mluví a jedná. Vyslovit slovo společnost neznamená v dnešní době již abstrakci, nýbrž živou skutečnost, soustředění lidí se svědomím na větší podstatné úkoly, aby společnost přežila. Toto nové mravní a společenské zaujetí dává lidem nové rozměry a lidská osobnost, jejíž politická práva jsou poznamenána státností nedávno nabytou, se soustřeďuje na přesné životní cíle. To se týká zejména národů, které v posledních letech nabyly svrchovanosti.

Jejich způsob myšlení závisí na politickém názoru, podle něhož se tvoří celková koncepce lidského údělu. Poměr k Bohu se však bude vytvářet jinak. Bez znalosti této společenské etiky by teologické zpracování spočívalo na falešných základech. Správnost pojmů nestačí, aby se sdělila pravda lidem, neboť byla by marná řeč používající takových pojmů bez ohledu na časné a bezprostřední lidské podmínky. Právo na pravdu, které Jan XXIII. vyhlásil v encyklice "Pacem in terris", není právem izolovaných intelektuálů, nýbrž dovoluje lidem dobré vůle hledat Boha v tkanivu společenské existence, do něhož jsou všichni solidárně zapojeni.

Lidstvo, které se mění, je přirozeně vedeno mravností stále více společenskou. Zákon této společnosti nepozůstává ze souhrnu předpisů, jejichž použití se týká jen ctností jednotlivce, nýbrž naopak zahrnuje příklad kolektivních imperativů, jejichž provádění připadá každému a všem podle zásad spoluodpovědnosti sdílené lidmi sdruženými ke stejnému společenskému cíli.

Mravnost lidu Božího, prodchnutá spásou v církvi, může příležitostně odpovídat soudobé společenské etice. Teologie, která z věrnosti ke Kristu, vůdci tohoto lidu, se snaží navíc použít mezinárodního měřítka pro tužby lidí, napomůže postavit člověka po všech jeho stránkách do politického života.

Katolicství ví, že osud světa a osud Církve jsou spojeny, že lidé jsou povoláni ke společenství a k "rekapitulaci", která konečně nastolí společnost, harmonicky obnovenou Bohem. Tímto způsobem lidská práva mohou umožnit katolicství ve jménu Kristova uchopit se úkolu shromáždit lidi angažované na cestách společenskopolitických. Tyto křivolaké cesty, po nichž lidé jdou za svými společenskými tužbami, jsou cestami lidských práv. Kristus je solidární s lidstvem, které vykoupil, a jde týmiž cestami. Z úcty k naší svobodě jde s nimi stejným krokem. Odmítnout ho tam hledat nebo nedbat jeho přítomnosti není ohleduplné. Lidé chtějí být milováni.

Nepokoj lidí při hledání politických struktur odhaluje v jejich srdci neuspokojení odpovídajícího tomuto bolestnému zklamání lásky projevované světem, v němž se často zapomíná na Boha.

Kdykoliv člověk dojde uznání ve svém právu a oprávněnosti svého ./.

nároku od ostatních členů společnosti, dokazuje, že je schopen úcty a vážnosti. Krátce, hledá lásku a připravuje se na shledání se Stvořitelem své přirozenosti. Je tedy třeba pomalu překonat omezující pohled na právo a odhalit jeho zcela nový obzor: výzvu, kterou obsahuje.

Lidská práva nelze jen posuzovat jen jako obranné dožadování se a ochranu něčeho. Vyjadřují přání srdce člověka po Boží lásce. Právo na kulturu je pouhou žádostí člověka moci se zúčastnit dobrotivosti, kterou Bůh projevils stvořením lidské přirozenosti schopné plného historického rozpětí. Občanská práva jsou zase společenským vyjádřením touhy člověka mít podíl na odpovědnosti, jejíž výkon mu ponenáhlu odhaluje velikost otcovské starosti Boha o veškeré stvoření.

Právo na hospodářský a společenský pokrok dále vyjadřuje vůli lidí setkat se v jednotě pomocí nutných svazků, jakými jsou pozemské statky společensky rozdělené s větší spravedlností, láskou a s ohleduplností jednoho ke druhému, takže si všichni navzájem pomáhají.

A tak konec konců je to jen láska Boží, která dovede ukojit toto volání lidí, tato "práva" člověka, neuspokojeného, dokud nebude nekonečně milován ve všeobecném a věčném Království Kristově. ("Církev a Deklarace lidských práv")

== == == == ==

Duchovní okénko

=====

Bůh chce a přeje si, aby jeho děti žily spokojeně a šťastně při své denní práci, svých těžkostech, trampotách, starostech a bolestech. To však dovede jen ten, kdo má pevnou víru v Boha, pravý postoj ke svému bližnímu, je naplněn láskou ke svému Stvořiteli a ke svému bližnímu. Abychom byli dobrými křesťany a dětmi Božími, musíme znát vůli a pravdy Boží, jak nás učí Církev Kristova. Znalosti ze školy nestačejí, musíme se sami vzdělávat dál, hledat tuto pravdu. Duch Boží vane, kudy chce! Kéž zavane i do naší duše, k našemu prospěchu a spáse!

Bydlíš na pěkném místě, máš krásně zařízený byt, dobré zaměstnání nebo užíváš zaslouženého odpočinku. Rodinu máš v pořádku, žiješ šťastně - a zdá se ti - i spokojeně. Co ti říká tvé svědomí, tento hlas Boží? Nebo to není všechno tak v pořádku, jak se zdá navenek? Už si nerozumíš se svojí manželkou jako v dobách lásky? Nemáš otcovský vztah, lásku a důvěru ke svým dětem? Při svém finančním zabezpečení nejsi spokojen sám se sebou, s tvou rodinou, s tvým okolím. Zamyslel jsi se již jednou sám nad sebou? Jdi a otevři jednou okno tvého pokoje. Kam tě zavede tvůj pohled? Do přírody, lesů, kopců, roviny nebo do oken protějščího domu, na ulici, kde se to hemží lidmi a auty. Ještě jsi to neudělal? Zkus to tedy nyní. Chtě nechtě budeš se zabývat sám sebou, tvým okolím, tvými spoluobčany. Pohledem na krásu přírody zalétnou tvé myšlenky k tomu, který je Stvořitelem a Pánem země a nebe, tvého těla a duše - k Bohu!

Zamyslel si se také nad tím, jaký je tvůj vztah k Bohu a k tvým bližním? Nebo žiješ uzavřen, pouze pro sebe?

Ať je tomu jakkoliv, pojď nyní se mnou. Otevřu ti duchovní okénko, budem spolu hledat cestu k Bohu a k našim bližním. Ukáži ti krásu díla Božího, Jeho dobrotu, šlechetnost, velkodušnost, moc a slávu, Jeho neskonale krásnou lásku! Zavedu tě k našim bližním, seznámím tě s jejich osudy. Chci s tebou kráčet tímto světem s otevřenýma očima až k Bohu, jenž vládne nad nebem i světem i nad vším, co ve své nekonečné lásce pro nás stvořil.

(Pokračuje)

+++++==+++++

Po každé rozepři vybuduj nový most.

Potom najde tvůj bližní snadněji cestu zpět.

K obrázku na titulní straně: Bruck an der Mur je štýrské okresní město, které má 16.500 obyvatel. U Brucku ústí řeka Mürz do řeky Mur; zde se nacházejí zříceniny pevnosti Landskron.

Zázračná medajlka (K 150. výročí zjevení Matky Boží v Paříži)

+++++

Dne 18. července 1830 se zjevila Panna Maria sestře Kateřině Labouré, ošetřovatelce nemocných, v mateřském domě vincentinek v Paříži.

Dne 27. listopadu téhož roku se jí Panna Maria zjevila opět. Byla oblečena do bílého zvlněného roucha a na hlavě měla modrý závoj. Stála na zeměkouli a pod jejíma nohama se svíjel had. Spustila své zářící ruce a řekla: "Paprsky zobrazují milosti, jež vyleji na všechny, kteří mne o ně budou prosit." Kolem její postavy se krátce na to vytvořil oválný nápis: "Ó Maria, beze hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme." Kateřina zároveň slyšela hlas, který jí řekl: "Nech podle tohoto vzoru razit medajlky. Ti, kteří ji budou s důvěrou nosit na krku, budou obdarováni přebohatě Boží milostí."

Obraz se pak obrátil a sestra Kateřina spatřila, jak má vypadat rub medajlky. Viděla písmeno M, nad nímž se tyčil kříž spočívající na příčce a pod ním se nacházelo Ježíšovo a Mariino srdce; první obtočené trnovou korunou, druhé probodené mečem. Celek byl orámován dvanácti hvězdami.

V prosinci 1830 viděla Kateřina Matku Boží po třetí. Panna Maria opakovala přitom svůj příkaz, aby byly raženy medajlky. Asi po dvou letech byly raženy s povolením církevních představených a ihned začaly se vítězně šířit po celém světě. Není možno vylíčit několika slovy, kolik požehnání už medajlka způsobila a kolik milostí zprostředkovala. Věřící ji proto právem nazvali zázračnou medajlkou" (wunderbare Medaille). Neočekávaná uzdravení, ochrana v nebezpečí pro tělo i duši, nápadná obrácení na víru a jiné milosti svědčí o tom, že Maria dostala svému slovu. Věrohodnost zjevení byla církví podrobena velmi přísné zkoušce.

Dne 28. května 1933 byla sestra Kateřina Labouré prohlášena za blahoslavenou a 27. července 1947 byla svatořečena.

V kanonizačních spisech se obzvláště chválí její pokora. Kromě představených se od sestry Kateřiny za jejího života nikdo nedověděl, kdo tuto medajlku lidstvu daroval.

Měj zázračnou "medajlku" vždy u sebe a přičiň se o to, aby ji i druzí nosili. Věnuj ji především nemocným a pochybujícím ve víře. Je vhodné nosit medajlku na krku, není to však podstatné. Občas se modli takto: "Ó Maria, beze hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme." (Ky.)

(Ve Vídni medajlku lze obdržet u firmy Häusler, Vídeň 1, Weihburgg. č. 17, nedaleko Otcůfrantiškánů (otevřeno od pondělí do pátku) a na poutních místech.)

Don Bosco a Victor Hugo

Jednou přišel k Donu Boscovi i slavný básník Victor Hugo (1802 - 1885). Don Bosco popisuje jeho návštěvu takto:

"Čekal v předpokojí asi tři hodiny. Když jsem ho přijal, bylo už asi 11 hodin večer. Představil se sám takto:

'Nelekejte se, jsem nevěrec. Nevěřím ve vaše zázraky, o nichž si někteří lidé vypravují.'

Odpověděl jsem: 'Nevím a nechci vědět, s kým mám čest mluvit, a ujišťuji vás, že bych vás za nic na světě nechtěl donutit, abyste věřil, co věřit nechcete...' 'Řekněte mi jen, smýšlel jste tak po celý život?'

'V dětství jsem věřil, jak věřili moji rodiče a přátelé, ale když jsem později začal přemýšlet a rozumovat, odstavil jsem náboženství stranou a žil jsem jako filosof.'

'Co chcete říci slovem: žít jako filosof?'

'Žít šťastně a nikdy se nestarat ani o nadpřirozeno, ani o život budoucí, kterým kněží strašívají prostý a nevzdělaný lid.'

'A jak smýšlíte o životě budoucím vy?'

'Touto řečí nemařme času. O budoucím životě budu mluvit, až jej budu prožívat.'

'Vidím, že žertujete, ale poněvadž jsme budoucí život vzpomněli, račte mě laskavě vyslechnout. V budoucím životě možná onemocníte.'

'Ovšem, ve svém věku již pociťuji plno nesnází.'

'A nejsou ty nesnáze s to, abyste upadl do nebezpečí života?'

'Ovšem, nemohu přece uniknout osudu, který čeká každého smrtelníka.'

'A až budete v nebezpečí smrti, až udeří hodinka, abyste odešel na věčnost?'

'Vynasnažím se být statečný jako filosof a nebudu myslet na nadpřirozeno.'

'A co vám bude bránit, abyste aspoň v té chvíli nemyslel na nesmrtelnost, na duši a na náboženství?'

'Nic mi nebude bránit, ale projevem své zbabělosti se nechci zesměšnit v očích svých přátel.'

'Zatím však budete u konce svého života a nebude vás stát nic, abyste se zajímal o svou duši a klid svého svědomí.'

'Chápu, co chcete říci, ale zatím nevidím, proč bych se měl snižovat k takovým věcem.'

'Ale, co pak můžete očekávat? Život pozemský bude u konce, o životě věčném nechcete, aby se vám mluvilo, co pak se pak s vámi stane?'

Neznámý svěsil hlavu, zamlčel se a přemýšlel. Já jsem mluvil dále:

'Musíte myslet na svou budoucnost. Zbývá vám ještě několik okamžiků života. Jestliže jich využijete a vrátíte se k náboženství a k milosrdenství Božímu, budete spasen, navždy spasen, jinak zemřete jako nevěrec, jako zavržený a pobudete všeho. Řeknu vám to ještě zřetelněji: vám nezbyvá podle vašeho mínění nic, anebo podle mé víry a víry všech křesťanů vás očekává věčné zavržení.'

'Mluvíte ke mě ne jako kněz, ne jako filosof, ale jako přítel, a proto neodmítám vaše slova. Mezi mými přáteli se mluví o filosofii, ale nemluví se o veliké otázce, čeká-li nás nešťastná věčnost, nebo nic.'

Mluvílo se pak i o jiných věcech, a když odcházel, podal mi ten neznámý pán visitku se jménem: Victor Hugo.'

Victor Hugo navštívil Dona Bosca ještě jednou, a jak se zdá, s jiným duševním rozpoložením. Don Dosco zaznačil tehdy jeho slova: "Věřím v nadpřirozeno, věřím v Boha, a doufám, že umřu v rukou katolického kněze, který by doporučil mou duši Stvořiteli."

Dva roky potom, v květnu 1885, Victor Hugo umíral. Prosil o katolického kněze. Ale proti zásadám svobody, které tehdy byly tak hlásány a současně šlapány, nebyl katolický kněz k umírajícímu připuštěn. Vypráví se však, že kterýsi kněz, osobní přítel Victora Huga, mu udělil rozhřešení s balkonu protějšího domu. (P. Alberti: "Světce Don Bosco")

XX-XX-XX-XX
XX-XX-XX-XX

Cit pro čest

=====

Mluví-li lidé o někom s uznáním a úctou, má u nich čest. Když se však mluví o někom s opovržením, je v necti, v hanbě. Pokud je si člověk vědom této osobní cti, kterou má u jiných, a jedná ve shodě s touto osobní ctí (jejíž důvod je v jeho osobní hodnotě), má mravní cnost, které se říká velkodušnost. Je to jedna z dílčích ctností náležejících k cnosti statečnosti. Jako všechna lidská jednání, i úkony této cnosti jsou doprovázeny odezvou v citovém životě. A protože k citovým hnutím jsme vnímaví, citová výchova napomáhá pěstění cnosti velkodušnosti.

Cit pro čest vede člověka k tomu, aby ten cit upevňoval čestným jednáním a vyhýbal se hanbě. S tím jsou spojeny city libé u člověka, který je ve cti, a nelibé u toho, kdo je v hanbě. Formou citu pro čest je také stud. Ve smyslu širším se vztahuje stud na každé nečestné jednání. Stud pocituje např. také ten, kdo byl přistižen při lži a podvodu.

Cit pro čest a stud se někdy také zvrhne. Něco se považuje za čestné, co je ve skutečnosti nečestné, a cit studu bývá porušen pruderíí, která se vyhýbá věcem i naprosto nezávadným. Jindy se opět neozývá stud při věcech i mravně povážlivých, jen když se zachová určitá zevnější obřadnost, forma. Cit pro čest povzbuzuje konat co je dobré, čestné a varuje před tím, co je mravně špatné. Cit pro čest a stud spolu úzce souvisí. Cit pro čest a stud se zakládá na vědomí lidské důstojnosti, proto se u zvířat vůbec nevyskytuje. (Tomáš Malý: Pedagogika)

Mlčení může vést k zničení manželství.

Mluvte spolu více!

Uvažujeme o energii

Lidstvo od svého počátku je naprosto závislé na živlech a na energii. Ke své existenci potřebuje vzduch, vodu, slunce, oheň a suroviny všeho druhu. I naši předkové, když se usadili trvale v zemi, zakládali obce, káceli lesy, starali se o pole a louky, vychovávali další generace, kterým předávali svoje poznatky. Byla to nejdříve jejich lidská síla, později používali i síly svých domácích zvířat, větru, páry, dřeva a konečně i uhlí, rašeliny, plynů (petroleje). Stavěly se elektrárny, plynárny, teplárny, přehrady a tyto nové zdroje energie přispěly tak svým podílem při výstavbě průmyslu a dopravní sítě; tímto způsobem se zvyšovala životní úroveň obyvatelstva.

Po druhé světové válce industrialisací potřeba energie rychle rostla a k dosud používaným druhům energie přišla další - atomová. V padesátých letech se až příliš rychle přešlo z uhlí na oleje, protože byly levnější, ač se musely dovážet z olejových zemí. Ale tím také začala závislost různých států na tomto druhu energie, a když roku 1973 došlo k prvnímu zvýšení cen olejů a v letech 1978-1980 k dalšímu radikálnímu a stále postupujícímu zvyšování cen, ocitly se tyto státy v začarovaném kruhu, ze kterého toho času není východiska.

Dovážený olej a jeho ceny způsobili stále více pokračující inflaci. Dobrým příkladem jsou USA, které importují polovinu své olejové potřeby. Za dovezené oleje platí tzv. "petrodolarem" při stále se zvyšující pasivitě amerického zahraničního obchodu, a tento americký dolar klesl ve své vnitřní hodnotě v Evropě a v Japonsku od roku 1969 o více než polovinu.

Ale ceny olejů samotné nejsou vinny na stále pokračující inflaci ve Spojených státech. Jejím počátkem byl Vietnam a rozpočtové schodky ve federálním rozpočtu - lidově řečeno žila Amerika tato léta na úvěr, a to platí pro rozpočet každého občana. Američané byli poslední dvě desetiletí vychovávaní tak, že museli mít vše okamžitě, což nevede k dobrým koncům, nýbrž k bankrotu. Nyní je bezpodmínečně nutno začít šetřit, začít rozumně rozpořádat a skončit plýtvání, včetně energie, začít produktivně pracovat, provádět různé výzkumy a více vyvážet než dovážet, aby se vyrovnala pasivní bilance zahraničního obchodu.

Mnoho se debatuje o atomové energii, která může přispět svým podílem a tak také nahradit dovoz olejů. Je zajímavé, že v USA, až na několik nehod, většinou způsobených nedodržováním bezpečnostních opatření, nepřišla o život ani jedna osoba. Toto není možno říci o olejích, jejichž doprava způsobila řadu katastrof a znečistila pobřeží i přírodu. Rakousko se v listopadu 1978 vysloвило proti atomové energii, když před tím již postavilo atomovou elektrárnu, která měla začít provoz a ušetřit Rakousku devizy. Lidé, kteří jsou proti atomové energii, se podobají dle mého mínění těm, kteří před více než stolety demonstrovali proti železnicím.

Ale ani oleje nebo uhlí či zemní plyny nejsou nevyčerpatelné a proto je nutno zajistit potřebnou energii pro rostoucí lidstvo. Až dosud výzkumy využít sluneční energii neměly pozitivní výsledky, které potřebujeme, i když v budoucnosti bude slunce, střed našeho vesmíru, dárce energie, která až dosud není využita, ale je dárce lidstva a přírody, které by bez této sluneční energie nemohli existovat. Proto je i atomová energie tak důležitá k překlenutí několika desetiletí.

Na československém území nedaleko rakouských hranic je atomová elektrárna, další se staví a dávají do provozu. Sovětský svaz jich má velkou řadu, také sovětsí satelité již mají elektrárny v provozu k doplnění energetických zdrojů; mnohé jsou ve stavbě. Švédsko letos také hlasovalo pro pokračování stavby atomových elektráren; šest je tam v provozu. Ve Francii jsou atomové elektrárny samozřejmě a i v Německu přes problémy s demonstranty je jich několik v provozu.

Pochopitelně by tyto atomové elektrárny neměly být stavěny v blízkosti měst, ale na odlehlých místech; dále musí být přísně dbáno všech bezpečnostních opatření a zařízení. Především však musí být vyřešen problém uskladnění atomového materiálu. Toto se neřeší demonstracemi a zastrašováním lidu; každá země, která zůstane pozadu, bude odkázána na oleje, které musí dovážet a drahé platit, na uhlí, které znečišťuje celé okolí, nebo na vodní sílu, která také není nevyčerpatelná. Především se obyvatelstvo různých zemí musí naučit šetřit a hospodařit s energií, která je k disposi-

ci a nesmí se spoléhat na to, že bude moci rostoucí potřebu odněkud dovážet, ať již v jakékoliv formě.

J. Kuncíř, USA

Červotoč a knihy (poučná bajka)

Ve staré knihovně hlodal již po desítky let červotoč. Dřevěné regály, které byly plny knih, byly z pevného dřeva a tak ani červotoč nemohl knihovnu poškodit či zničit. Ostatně červotoč nebyl broukem, který by se rychle rozmnožoval a konal svou práci pomalu... neměl na spěch.

Jednou usedla na dřevěný regál vosička-kutilka. Naslouchala vrtavému zvuku hlodání červotoče a zabodla své kladélko do dřeva, takže zastihla právě tělo první larvy a vložila do ní vosí vajíčko; podobně u dalších larev! Pak prohlásila vítězně: "Vidíš, červotoči, nyní jsem zničila tvé špatné dílo, dílo, kterým ničíš knihovny!"

Červotoč jí odpověděl: "Já ničím regály. Byli tu však ti, kteří ničili knihy a ničí je i nadále. Jednou to byli hnědí teroristé, kteří vybrali z knihovny všechny drahocenné knihy, které nevyhovovaly hnědému teroru. Pak přišli rudí teroristé a ti zničili knihy, které nechválili revoluci, násilí a nenávisť, a nyní, když se tu objevují některé dobré knihy dřívějších dob a některé dobré z nové doby, přichází do knihovny chameleoni, kteří ničí to, co jim osobně nevyhovuje. A věř mi, voso-kutilko, to jsou ti praví škůdci knihovny. Regály se dají znovu zhotovit, ale mnohé hodnotné knihy nebude možno nahradit. Ti hnědí teroristé dávali ty cenné knihy do starého papíru, ti rudí je ničili a pálili a ti chameleoni ničí staré hodnoty špiněním a pomluvami, protože uznávají jen nové knihy, které sami napsali."

Vosička se zamyslela a pravila: "Jistě máš červotoči, mnoho pravdy, ale vidíš mnohé jen podle svých zkušeností; já lítám od knihovny ke knihovně a vím mnohé, a vím, že i ty se mnohdy mýlíš." JKB

Neustávejme se horlivě modlit za mír a pokoj ve světě a především za osvětlení Duchem sv. všech předních státníků. - Prosme také o dostatek svatých kněží a řeholníků!

Náš oznamovatel

Čs. lidové sdružení, sekretariát,
1150 Vídeň XV., Pelzgasse 17/1:
v červenci a v srpnu se neuraduje.

Mše sv. v českém kostele na Rennwegu

V neděli a ve svátek v 7,00 hodin (tichá mše sv.) a v 10,00 hodin (s proslovem).

Mše sv. v kostele Na nábreží (Maria am Gestade), Vídeň I. Každou neděli v 8,10 hodin.

Mše sv. na okresech

ve Vídni IX., XV. a XVI. v červenci a v srpnu odpadají.

IV. odbor pořádá své bohoslužby v neděli a ve svátek u sv. Brigity, Vídeň XX. v 6,30 hodin.

Poutní pobožnosti na Kaasgraben, Vídeň XIX., se konají každou první neděli v 15 hodin.

Poutě JSM v tomto roce

24.8. na Hafnerberg

13.9. do Mariazell

Tyto poutě se konají autobusem --- bližší při bohoslužbách.

Naše jubilanti

Julie Doležalová (90) - Filomena Horáková (85) - Markéta Koutníková - Anna Podloucká (70) - Žofie Svobodová (80) - Marie Aloisie Vávrová (70) - Stanislava Živsová (65) - František Buchal (65) - František Hlinka (75) Josef Hrůza (75) - Josef Koďousek (65) Pavel Vrbický (90). Jmenovaným, ale i všem ostatním jubilantům přejeme hojnost Božího požehnání!

Na věčnost nás předešli:

Marie Říhová, Josef Gregory, dr. Ivo Šafář. - R.I.P.

Děkujeme za dary na tiskový fond listu a prosíme o Vaši další přízeň!

Eigentümer, Herausgeber und Verleger: Tschechoslowakische Volksvereinigung in Österreich. Für Inhalt und Herstellung durch Vervielfältigung im Selbstverantw. Anton Svoboda. Sämtliche: 1150 Wien, Pelzgasse 17. Erscheinungsort: W i e n, Verlagspostamt 1150 W i e n. -- Postsparkassenkonto Nr. 7509.267